

Værtinden

af

Pia Valentin Lorentzen

Hun er ikke alene. De er der alle sammen i dag. Denne gang har hun selv inviteret dem, og nu sidder de i stuen og venter på hende. Hun har set frem til denne dag i lang tid. Hun står i køkkenet og kigger ud ad vinduet. Solen skinner igennem et let skydække, og hun tænker, at det nok forsvinder op ad dagen på samme måde, som tåge ofte gør det. Hun kan godt lide det vejr. Det er som om, der ligger et løfte om solskin i det. Klokkeren er lidt i elleve om formiddagen. Det skal nok nå at blive bedre vejr op ad dagen. Det er hun sikker på. Kaffemaskinen klukker og hoster det sidste vand ud af røret i toppen og ned i tragten. I bunden af tragten drypper kaffen ud og lander med tunge plask i kanden. Hun står et øjeblik og kigger på ringene i kaffen. Så slukker hun for maskinen, tager kanden ud og sætter låg på. Duften af nylavet kaffe breder sig fra køkkenet og ind i stuen, hvor hun skænker op i fire kopper, mens hun smiler og nikker til de tilstedeværende. Bagefter henter hun kagerne i køkkenet. Hun har selv bagt dem; det er ellers ikke noget, hun normalt gør, men i dag er en ganske særlig dag, og derfor er der nybagte muffins med blåbær i ovnen. Hun tager dem ud og stiller dem på et fad, som hun sætter på kaffebordet i stuen med slet skjult stolthed. Hun sætter sig ned mellem dem og smiler.

”Jeg er glad for, I kom i dag”, siger hun. ”Jeg vil gerne vise jer noget, som jeg skulle have vist jer for længe siden”. Hun kigger rundt på hver enkelt af de tre kvinder, der sidder omkring kaffebordet, som for at sikre sig, at de forstår vigtigheden af hendes ord. De tre kvinder kigger på hende, men siger ikke noget.

Kvinden, der sidder til venstre for værtinden, har langt sort hår og store, brune øjne. Hun fugter sine læber med tungen i en langsom bevægelse og bøjer sig forover. Hendes skjorte er lidt for åben, men det er helt bevidst. Hun kan lide den opmærksomhed, hendes kønne ansigt og velformede krop tiltrækker sig, også her selv om der kun er kvinder til stede. Normalt er det hende, der er i centrum, hvor hun end befinder sig, så det passer hende meget dårligt, at det lader til at være værtinden, der fører ordet i dag. Hun har selv en million ting, hun gerne vil fortælle, og hun kan næsten ikke vente på, at værtinden holder mund, så hun kan komme til orde. Hun er jo, når alt kommer til alt, den eneste af de fire kvinder omkring kaffebordet, der rent faktisk har et interessant liv og noget at fortælle, der ikke får enhver til at falde død om af kedsomhed. Hun har nemlig tænkt sig at blive skuespiller og naturligvis en meget berømt én. Hun er faktisk allerede en slags skuespiller, hele hendes liv er jo ét langt skuespil, hvor hun har hovedrollen - og alle birollerne, for hun vil ikke dele opmærksomheden med nogen. Desuden er hun så god til at påtage sig nye personligheder og vise nye ansigter, at hun absolut må blive berømt for sin kunnen. Senere i dag skal hun faktisk til audition, og det er slet ikke utænkeligt, at det netop bliver denne rolle, der gør

hende berømt. Hun kan allerede nu se sig selv på forsiden af alle bladene. Hun kan slet ikke vente. Hun glæder sig sådan til at blive beundret og misundt. Så kan hun rigtigt grine af alle dem, der før har grinet af hende, klassekammeraterne, der altid kaldte hende fed og grim og skubbede til hende, så hun faldt. Nogen gange fik hun også tæv eller blev smidt ned i åen bag ved skolen. Når hun kom hjem, fik hun skældud af sin mor, fordi der var blod og mudder på tøjet. Men det værste var, når klassekammeraterne ignorerede hende. De kunne finde på at lade som om, hun ikke var der. Lige meget, hvad hun end sagde eller gjorde, så lod de bare som om, hun slet ikke eksisterede. Det har hun aldrig glemt.

Kvinden over for værtinden tænker på, om hendes børn har det godt i børnehaven. De skal på tur i parken i dag, men vejret er køligt, og solen vil ikke rigtigt bryde igennem skyerne. Måske har de ikke nok tøj på. Selv sidder hun og venter på, at hun høfligt kan takke for kaffen og gå. Hun har slet ikke lyst til at være her, men værtinden var så insisterende, at hun ikke kunne sige nej. Desuden kunne hun ikke lige komme i tanke om en undskyldning, dem er hun ellers så god til. Hun har ligefrem en liste inde i hovedet, som hun flittigt bruger af, så snart nogen inviterer hende til noget. Heldigvis sker det efterhånden sjældent. Hun har ikke lyst til selskabelighed. Det passer hende meget dårligt overhovedet at gå uden for en dør. Allerhelst vil hun sidde i sin stue hele dagen og lave ingenting. Hver eneste morgen er det en pinsel uden lige at følge børnene i børnehaven, for det er næsten umuligt at få

dem af overtøjet og sat i gang med at lege på rød stue, uden en af pædagogerne får øje på hende og kommer hen for at snakke. Det lykkes som regel kun at undgå snakken om tirsdagen, hvor morgenvagten varetages af souschefen og en pædagogmedhjælper, der er knap så kvik i pæren. De andre dage hører hun sig selv, udover det obligatoriske "godmorgen", sige ord som "jah", "fint", "nåh", "joh" og den slags, som regel på nogenlunde de rigtige steder. Det samme gentager sig om eftermiddagen. Til tider begynder hun at få helt ondt i maven allerede et par timer før, hun skal hente børnene. Af og til venter hun med at hente dem til fem minutter i fem, for så er hendes børn de sidste børn, der er tilbage, og pædagogen med lukkevagten tænker kun på at komme hjem. Så slipper hun for at snakke.

Hun køber ind om formiddagen. Der er færrest mennesker i butikkerne, og dem der er, er pensionister og arbejdsløse, folk der ikke har meget at sige eller skulle have sagt ligesom hende selv. Desværre har de masser af tid til at sige ingenting, så det kræver en del at undgå kontakt med nogen. Men det er endnu værre at handle ind om eftermiddagen, hvor folk er på vej hjem fra arbejde. Godt nok har de for travlt til at invitere til snak hen over køledisken, men til gengæld er der så mange mennesker i butikkerne, at det føles, som om hun bliver kvalt. Det er pest eller kolera. Ganske tit orker hun slet ikke at handle, og så bliver det kun til spegepøsemadder til aftensmad. I dag bliver hun træt bare ved tanken om mad. Hun føler sig dårligt tilpas. Som hun sidder der ved kaffebordet, kan hun mærke sit altid påklistrede smil stramme hen over ansigtet. Hendes kæber er ømme.